

Til § 30.

15) Som nyt Stykke tilføies:

„S Henseende til Mulkens Fastsættelse, Inddrivelse og Afsoning gjælde Reglerne i §§ 18 og 16“.

Til § 31.

16) Paragrafens 1ste Linie affattes saaledes:

„Er Fristen for den i foregaaende Paragraf paabudte Anmeldelse overskridet og Anmeldelse undladt paa den Tid, da Efterfølgelse sker hos vedkommende Angivelserpligtige, eller befindes Angivelsen urigtig til Stede for Statskassen, straffes den Skyldige med“ osv. som i Textens 1ste Stykke, blot at „besvægne“ ombyttes med „unddragne“ og „200“ ændres til „50“.

17) Sidste Stykke affattes saaledes:

„Med Hensyn til Fastsættelse, Inddrivelse og Afsoning samt Afgang til Andel i Bøden forholdes efter Reglerne i §§ 16, 18 og 20“ vedtoges uden Afstemning.

Man gif derefter til det næste Affnit, som omfattede de af Breinholt og Møgen stillede Endringsforslag.

Breinholt: Naar jeg her har tilladt mig at stille Endringsforslag, sker det kun for at faae dette vigtige Lovforslag fremmet og at gjøre et sidste Forsøg paa om muligt at bringe en saadan Overensstemmelse i Anstuelserne til Stede, at derved Veien kunde i alt Fald jevnes eller lettes for dette vigtige Lovforslags videre Gang. At et saadant Forsøg ikke bør antilles, uden at der samtidig foreligger nogle Chancer for, at det kan lykkes, er Noget, som jeg betragter som selvfølgerligt. Jeg skulde derfor ikke have været at spille det høie Things Tid dermed, dersom jeg ikke havde troet, at der forelaa saadanne Chancer i den Enighed, hvormed man har samlet sig om de fleste og vigtigste Punkter i Lovforslaget, en Enighed, der forekommer mig at burde give i alt Fald noget Haab om, at den deciderede Meningsforskjel, der er paa enkelte Punkter, ogsaa vil kunne bringes til at falde ind under den ellers almindelige Enighed. Man vil maatte staa noget tvivlende overfor min Betegnelse af denne store Enighed, ja endogaa maatte henvise til, at den Omstændighed, at da Forhandlingerne ved 2den Behandling her i Thinget optog 2 fulde Møder, er det just ikke noget udprøvet Tegn paa, at Meningerne saa bestemt falde sammen. Da mit Endringsforslag imidlertid bunder netop i

Forudsætningen om denne Enighed, maa det være mig tilladt strax at fastslaa Omfanget af denne. Jeg skal i saa Henseende sige, at man for det Første er enig om det aller vigtigste Punkt, idet man fra alle Sider er enig om at ville lægge Skat paa Øl, enig om at ville forhøje Afgiften paa Brændevin, at man for det Andet er enig i en almindelig Erkjendelse af, at man temmelig let vil komme ud over det Differentispunkt, der er med Hensyn til Størrelsen af denne Skat og denne Afgift. For det Tredie er man enig om et meget vigtigt, og som tidligere Erfaringer have lært, et yderst vanskeligt Punkt, et Punkt, hvorpaa tidligere Øllove ere strandede, nemlig at finde en modus for en Ølstat. For det Fjerde er man enig om de temmelig ekstraordinære, men som jeg tror, i dette Tilfælde velbegrundede store Straffe- og Bødebestemmelser; for det Femte er man enig om et haade nyt, her i Landet utjendt, og tillige temmelig udviklet Begreb, nemlig om en hele Befolkningen omfattende Efterbeskatning af Spiritus; og endelig synes det mig for det Sjette at fremgaa, at denne Enighed, der tidligere har været opnaaet, ikke er brudt senere, idet der i Dag foreligger en hel Række Endringsforslag, alle vedtagne og stillede af det samlede Udvalg. Overfor en saadan Enighed i det Store og Væsentlige har det forekommet mig altfor førgeligt, om en Meningsforskjel paa enkelte Punkter skulde bringe dette betydningfulde Lovarbejde til at strande, og jeg har troet, at der var al Anledning til i Kraft heraf i alt Fald at gjøre et alvorligt Forsøg paa ogsaa paa dette Punkt at bringe Overensstemmelse til Veie. Uoverensstemmelsen er, som Alle vide, angaaende Anvendelsen af de Midler, der maatte indkomme ved denne Skattelov. En saadan Meningsforskjel kunde jo ganske vist tænkes at være af en saa dyb og principiel Natur, at enhver Tante om en Udvæjning af den paa Forhaand ligefrem maatte opgives og antages for uoverkommelig. Tilfældet er imidlertid her ikke saa. Tværtimod, jeg tror at kunne sige, at der om Anvendelsen i Principet er fuld Enighed, idet man fra alle Sider erkjender, at Udbyttet af denne Skattelov ikke bør tjene Statskassen til Berigelse, men derimod direkte komme hele Befolkningen til Gode, og jeg tror at kunne tilføie, at man er lige saa enig om, at det særlig skal være den mindre vel stillede Del af Befolkningen. Meningsforskjellen indskrænker sig i Virkeligheden saaledes til den praktiske Udførelse af den Anvendelse, hvormed man i Principet er enig, og naar jeg gaar over til den rent praktiske Udførelse, da træffer det sig saa heldigt, at man ogsaa